

Sonetul e-o mătase deșirată

Sonetul e-o mătase deșirată,
Anostă, degrada(n)tă, după unii,
Petală ofilită de petunii,
Un clopot vechi și aripă-ngropată.
Aroma lui de fructul pasiunii
în lanțuri mă cuprinde și mă-mbată;
E-un gentilom în frac sau la cravată,
Ce străjuiește măreția lunii.
Î(m)i curg prin vene Shakespeare și Petrarca
Fantoma lor plutește prin catrene;
Chiar dacă muza își îndreaptă (b)arca,
Tot mai ades, spre noime fumigene,
Li-i nemurirea dată de remarca:
Fâșiile de suflet sunt perene.

Camelia ARDELEAN, **Revista *Discobolul* 301-302-303-2023**

<http://www.usr-alba.ro/images/301-302-303/index.html>